

VASAROS ROMANAS

Viskas, ko reikia gardžiam
skaitiniui: konkurencija,
kūrybinės kančios, šeimos
paslaptys ir... svaiginanti meilė.

CHRISTINA LAUREN,
„(Ne)viskas įskaičivota“ autorė

EMILY HENRY

baltos lankos

Emily Henry

Vasaros romanas

Iš anglų kalbos vertė Irma Šlekytė

baltos lankos

Linksmuolė Pitė

Pabudau tvinksinčia galva, pažadinta Anjos žinutės: „Labas, pupuliuk! Noriu pasitikslinti, ar gavai mano laišką „Tavo nuostabusis protas ir vasaros pabaigos terminas, apie kurį kalbėjome“?“

Žinutės garsas nuaidėjo galvoje kaip laidotuvių varpai.

Pirmąsias sunkias pagirias patyriau būdama dvidešimt ketverių, kitą rytą po to, kai Anja pardavė Sendei Lou mano pirmąją knygą „Pabučiuok ir pasvajok“. (Ta proga Žakas nupirko savo mėgstamiausio prancūziško šampano ir mes jį gėrėme tiesiai iš butelio vaikščiodami Bruklino tiltu, laukdami saulėtekio, nes manėme, kad tai beprotiškai romantiška.) Pasukui gulėdama ant vonios kambario grindų prisiečiau verčiau pasimauti ant peilio ašmenų, nei dar kartą gerti tiek, kad atrodytų, jog mano smegenys yra kiaušinis, čirškantis ant Kankuno saulės įkaitinto akmens.

Deja! Vėl guliu įsikniaubusi į karoliukais išsiuvinėtą pagalvėlę, o smegenys svyla kaukolės keptuvėje. Nubėgau į pirmo aukšto vonios kambarį. Manęs nepykino, bet vyliausi, kad dirbtinai sukėlusi žiaukčiojimą įtikinsiu savo kūną evakuoti iš žarnyno visą nuodingą skystį.

Atsiklaupiau prie klozeto ir pakėliau akis į virš jo ant sienos už kaspino pakabintą įrėmintą nuotrauką.

Tėtis su Ta Moterimi išsišiepę stovi paplūdinyje, jis apkabinęs jai pečius, abu vilki neperpučiamas striukes, vėjas tarso jos šviesius plaukus, o tėčio neseniai pražilusios garbanos prisiplojusios prie kaktos.

O tada visata dar kartą iš manęs pasišaipė, šįkart nepiktai, bet labai šmaikščiai – atkreipiau dėmesį į laikraščių stovą šalia klozeto su lygiai trimis pasirinkimais. Poros metų senumo žurnalas „Oprah Magazine“. Mano trečiasis romanas „Šiaurinė šviesa“. Ir prakeiktieji „Pranašai“, kietais viršeliais ir blizgiu lipduku „Su autoriaus parašu“.

Pasilenkiau virš klozeto ir išsivėmiau. Tada atsistojau, išsiskalavau burną ir nusukau nuotrauką į sieną.

– Daugiau niekada, – pasakiau.

Jei nori išvengti pagirių, turbūt ne pati geriausia mintis atsikraustyti į namą, kuris verčia griebtis butelio. Reikės paieškoti kitokių būdų išverti emocijas. Pavyzdžiui... leisti laiką gamtoje!

Grįžau į svetainę, susižvejojau krepšyje dantų šepetėlį ir išsivaliau dantis virš virtuvinės kriauklės. Kitas žingsnis mano išlikimui užtikrinti – kavos lašelinė.

Kas kartą kurdama knygos juodraštį, galima sakyti, apsigyvendavau savo žymiosiose apsmukusiose kelnėse, todėl, be dar kelių apyklaikių treningo kelnių, į šią kelionę pasiėmiau palyginti nedaug drabužių. Kažkada peržiūrėjau keletą gyvenimo būdo žinovų tinklalaidžių apie „spintos kapsulę“, kad padidinčiau skaičių „derinių“, kuriuos galiu „susikurti“ iš begėdiškai trumpų džinsinių šortų, kuriuos paprastai mūviu nervingai tvarkydamasi namus, ir kolekcijos palaikių marškinėlių trumpomis rankovėmis su įžymybių portretais – tai mano trečiojo gyvenimo dešimtmečio palikimas.

Apsitempiau niūrius marškinėlius su nespaltvota Džoni Mičel nuotrauka, įspraudžiau nuo kokteilių išpampusį pasturgalį į džinsinius šortukus atbrizgusiomis klešnėmis ir apsiačiau gėlėmis išsiuvinėtus aulinukus.

Turiu silpnybę batams – tiek labai pigiems, perspausto dizaino, tiek labai brangiems ir dramatiškiems. Paaiškėjo, kad mano „silpnybė“ nesuderinama su spintos kapsulės koncepcija. Atsivežiau tik keturias poras ir labai abejoju, ar mano blizgantys sportiniai bateliai iš parduotuvės „Target“ arba aukščiau kelių siekiantys „Stuart Weitzman“ ilgaauliai, kuriems neapdairiai išleidau krūvą pinigų, yra „klasikiniai“.

Čiupau automobilio raktelius ir nėriau į akinamą vasaros dieną, bet išgirdau tarp sofos pagalvėlių burgztelint telefoną. Atėjo Šadės žinutė „Pasiglamonėjau su Vaiduokliška Skrybėle“, lydima kaukolių eilės.

Griūdama pro duris atrašiau: „GREIČIAU BĖK PAS KUNIGA.“

Lėkdama laipteliais žemyn link savo „Kia“ stengiausi negalvoti apie vakarykštį gėdingą susidūrimą su kaimynu, bet tai tik atlaisvino vietos mintims pačia nemaloniausia tema.

Tėčio tema. Kai paskutinį kartą buriavome, jis nusivežė mane prie karjero šituo pačiu „Kia“ automobiliu ir pasakė, kad dovanoja jį man. Tą pačią dieną patarė man surizikuoti – kraustyti į Niujorką. Žakas jau studijavo ten mediciną ir mes palaikėme santykius per atstumą, kad aš galėčiau būti su mama. Tėtis dažnai keliaudavo „darbo“ reikalais, ir nors aš galiausiai įtikėjau savo sekama pasaka – kad viskas išsispręs ir mums viskas bus gerai, – slapčia pernelyg bijojau palikti mamą. Tarsi man išvykus į mano vietą kaip nors trečią kartą įslinktų vėžys.

– Ji sveika, – nuramino tėtis dar šaltoje ir tamsioje stovėjimo aikštelėje.

– Aš dažnai jus lankyčiau, – patikinau. Nenorėjau prarasti nė sekundės su ja.

– Dženuare, visko gali nutikti, – štai ką jis pasakė. – Kas nors bet kada gali nutikti mamai, man ar net tau. Bet šiuo metu viskas gerai. Vaikeli, nors kartą padaryk ką nors dėl savęs.

Gal jis manė, kad mano išvykimas pas vaikiną į Niujorką prilygsta jo poelgiui nusipirkti namą, kuriame su meiluže galėtų pasislėpti nuo gyvenimo? Aš atsisakiau magistrantūros studijų, kad pasirūpinčiau mama per antrą chemoterapijos kursą, ir atidaviau viską iki paskutinio cento, kad padėčiau apmokėti gydymo išlaidas, o kur buvo jis? Apsivilkęs neperpučiamą striukę paplūdimyje gėrė raudonąjį vyną su Ta Moterimi.

Nuvijau šią mintį šalin ir atsisėdau į automobilį, šlaunimis jaučiau įkaitusią sėdynių odą, pradėjusi važiuoti nuleidau stiklą.

Gatvės gale pasukau kairėn, tolyn nuo vandens ir gilyn į miestelį. Dešinėje kelio pusėje tviskanti įlankėlė šaudė šviessos blyksnius, atsispindinčius priekiniame stikle, o ausyse užė karštas vėjas. Akimirką pasirodė, kad mano gyvenimo nebėra. Aš tik skrieju pro būrius pusnuogių paauglių, besisukiojančių aplink dešraininę kairėje, tėvus su vaikais, laukiančius prie le-dainės nusidriekusioje eilėje dešinėje, ir į paplūdimį minančius dviratininkus.

Riedant pagrindine gatve namai atrodė sustatyti vis arčiau, kol sulipo šonais: itališkas restoranėlis su vijokliais apaugusia terasa, besidalijantis sieną su riedlenčių parduotuve, ši – su airiška aline, tada senoviška saldainių parduotuvė ir galiausiai kavinė „Pitės kava“ – tik nesupainiokit su „Pas Pitą“,

nes iškaba net labai panaši, lyg tyčia sukurta, kad juos supainiotum.

Sustojau aikštelėje ir nėriau vidun į gaivią, kondicionieriaus atvėsintą Pitės – ne Pito – kavinę. Medinės grindys nudažytos baltai, o sienos – sodria mėlyna spalva, pabarstyta sidabrinėmis žvaigždėmis, tarp stalų susibūrusiomis į spiečius, su šen bei ten įrėmintais banaliais posakiais, kurių autorius, žinoma, yra Anonimas. Kavinės patalpa perėjo tiesiai į šviesų knygyną, o virš durų buvo užrašyta „Pitės knygos“ ta pačia sėkmę nešančia sidabrine spalva. Tolimajame kampe, giliuose foteliuose, sėdėjo pagyvenusį pora, abu vilkėjo flisinėmis liemenėmis. Be jų, čia daugiau nieko nebuvo, išskyrus mane ir pusamžę moterį už baro.

– Diena per graži sėdėti viduje, – pasakė baristė, lyg perskaičiusi mano mintis. Jos raiškus balsas tiko prie trumpai kirptų šviesių plaukų, o mažyčiai, apskriti auksiniai auskarai sutviskėjo švelnioje šviesoje, kai ji pakvietė mane prieiti, mostelėjusi ranka rausvai nulakuotais nagais. – Nesidrovėk. Pas Pitę visi kaip šeima.

Nusišypsojau.

– Dieve, tikiuosi, kad ne.

Ji kvatodamasi pliaukštelėjo per barą.

– Taip, su šeima gali būti sunku, – pritarė. – Ką gi, ko pageidautum?

– Raketinio kuro.

Ji išmintingai linktelėjo.

– A, tu viena tų. O iš kur tu, mieloji?

– Atvažiavau iš Niujorko, bet kilusi iš Ohajo.

– Turiu giminių Niujorke. Valstijoje, ne mieste. Bet tu veikiausiai turėjai omenyje miestą?

– Kvinso rajoną, – patvirtinau.
– Neteko ten lankyti, – pasakė ji. – Gal su pienu? Ar si-
rupu?

– Truputį pieno, – pasakiau.

– Riebaus? Pusriebio? Vienos šešioliktosios riebumo?

– Nustebinkit mane. Nesu išranki trupmenoms.

Moteris nusikvatojo atlošusi galvą ir tingiai nuėjo prie kavos aparato.

– Kas turi laiko tokiems dalykams? Žinai, pastaruoju me-
tu net Šiaurinės Lokių Pakrantės tempas man per greitas. Gal
būtų kitaip, jei pradėčiau gerti „raketinį kurą“ kaip tu.

Nieko gero, kai tavo baristė nemėgsta espreso kavos, bet
ši moteris su mažyčiais auksiniais auskarais man patiko. Tiesą
sakant, ji man taip patiko, kad iš ilgesio nudiegė krūtinę.

Ilgėjausi senosios Dženuarės. Tos, kuri organizuodavo
teminius vakarėlius ir su draugais susiderindavo kostiumus,
kuri atvažiavusi į degalinę arba stovėdama eilėje pašte visa-
da su kuo nors susipažindavo ir susitardavo susitikti kavos ar
aplankyti galeriją. Mano telefone knibždėjo mįslingų vardų,
tokių kaip „Sara, baras su inkaru, mielas šuo“ arba „Maikas,
naujosios vintažinės parduotuvės vadovas“. Net su Šade susi-
pažinau picerijos tualete, jai išėjus iš kabinos, kai pamačiau,
kad ji avi gražiausiais „Frye“ aulinukais, kokius tik yra tekę
matyti. Pasiilgau to nuoširdaus susidomėjimo žmonėmis, tos
jaudulio kibirkšties, kai atrandi ką nors bendro, ar susižavėji-
mo sužinojus apie slaptą talentą ar nuostabią savybę.

Kartais ilgėdavausi tiesiog *mėgti* žmones.

Bet šios baristės buvo neįmanoma nemėgti. Net jei kava
bus bjauri, vis tiek čia sugrįšiu. Ji užspaudė dangtelį ant vien-
kartinio puodelio ir pastatė priešais mane.

– Pirmą kavą – nemokamai, – pasakė. – Tik paprašysiu sugrįžti.

Nusišypsėjau ir pažadėjau sugrįžti, tada ėmečiau paskutinį dolerio banknotą į arbatpinigių stiklainėlį, o ji vėl palinko valyti baro paviršiaus. Pasukusi link durų suakmenėjau, nes mintyse išgirdau Anją sakančią: „Eeeeeeei, mano cukruotas avinėli! NENORIU kišti nosies, kur nereikia, bet juk žinai, kad knygų klubai yra tavo svajonių RINKA. Jei kada užsuksi į mažą miestelį, būtinai UŽBĖK į knygyną pasilabinti!“

Žinau, kad vaizduotės Anja yra teisi. Dabar man svarbus kiekvieno egzemplioriaus pardavimas.

Nutaisiusi šypsena nuėjau į knygyną. Būčiau mielai nusišypsėjusi ir praėitį ir apsirengusi bet ką kita vietoj šio derinio, su kuriuo atrodžiau tarsi statistė iš 2002 metų Džesikos Simpson vaizdo klipo.

Knygyno sienos buvo apstatytos siauromis ąžuolinėmis lentynomis, o per vidurį rangėsi žemesnių lentynų labirintas. Už prekystalio buvo tuščia, tad laukdama pardavėjos nužvelgiau tris dešimtmetes su breketais, susispietusias meilės romanų skyriuje, kad įsitikinčiau, jog kikeną vartydamos *ne mano* knygą. Visas keturias nepataisomai traumuočiau, jei nusivedusi mane pasirašyti knygų pardavėja vienos iš mergaičių rankose aptiktų romaną „Pietietiška paguoda“. Jos aikčiojo ir krizeno, tada raudonplaukė prisiglaudė knygą prie krūtinės ir aš pamaciau viršelį – apsikabinusi pusnuogė pora, apsupta liepsnų. Tikrai ne mano.

Gurkštelėjau kavos ir automatiškai išspjoviau atgal į puodelį. Skonis buvo kaip paplavų.

– Atleisk, kad teko palaukti, mieloji. – Už nugaros išgirdau gilų balsą, o atsigręžusi išvydau moterį, vingiuojančią

tarp įvairiomis kryptimis sustatytų lentynų. – Mano keliai jau nebe tie.

Iš pradžių pamaniau, kad ji – baristės dvynė sesuo, kad jos kartu atidarė kavinę ir knygyną, bet pamačiau, kaip eidama prie kasos ji nusiriša pilką prijuostę su vardu PITĖ.

– Ar patikėtum, kad buvau riedučių lenktynių čempionė? – pasakė padėdama perlenktą prijuostę ant prekystalio. – Nori tikėk, nori ne, bet buvau.

– Turbūt nenustebčiau net sužinojusi, kad jūs – Šiaurinės Lokių Pakrantės merė.

Ji garsiai nusijuokė.

– Deja, tuo pasigirti negaliu. Bet tikrai padaryčiau tvarką, jei mane išrinktų! Šitas miestelis – pažangi Mičigano kišenė, bet valstijos biudžetą vis dar skirsto pernelyg konservatyvūs, privilegijuoti žmonės.

Susivaldžiau nenusišypsojusi. Tėtis irgi būtų taip pasakęs. Nusmelkė ilgesys, veriantis lyg įkaitintas aštrus peilis.

– Nesvarbu, tai tik mano nuo-mo-nė, – suskiemenavo kilstelėjusi žilus antakius. – Aš tik kukli verslininkė. Kuo galėčiau padėti, mieloji?

– Norėčiau prisistatyti, – prisipažinau. – Aš rašytoja, dirbu su leidykla „Sendės Lou knygos“, atvykau čia pavasaroti, tai, pamaniau, užėisiu pasisveikinti ir pasirašyti savo romanų, jei turite.

– O, mūsų miestelyje dar viena rašytoja! – šūktelėjo ji. – Kaip smagu! Žinai, Šiaurinė Lokių Pakrantė traukia meniškus žmones. Turbūt jiems patinka mūsų gyvenimo būdas. Ir universitetas. Čia pilna visokių laisvamanių. Mes nedidelė, jauki bendruomenė. Tau čia patiks... – Iš to, kaip nutęsė žodžius, supratau, jog laukia, kad prisistatydama užbaigčiau jos sakinį.

- Aš Dženuarė, – susizgribau. – Endrius.
- Pitė, – pasakė ji ir energingai spustelėjo man ranką kaip žalioji beretė*, paraginusi „duokš leteną!“
- Pitė? – paklausiau. – Iš garsiosios „Pitės kavos“?
- Ta pati. Mane pakrikštijo Pouze**, bet kas tai per vardas? – Ji suvaidino žiaukčiojanti. – Tikrai, ar aš tau panaši į Pouzę? Ar apskritai yra panašių į Pouzę?
- Papurčiau galvą.
- Nebent naujagimė, aprengta gėlės kostiumu.
- Vos tik išmokau kalbėti, ištaisiau šią klaidą. Ką gi, Dženuare Endrius. – Pitė atsistojo prie kompiuterio ir įrašė mano vardą. – Pažiūrėkime, ar turime tavo knygą.
- Niekada netaisydavau žmonių, pavartojuusių vienaskaitą – „knyga“ – vietoj daugiskaitos – „knygos“, bet kartais ši prielaida įgelia labai skaudžiai. Tada atrodo, kad žmonės mano, jog mano karjera tėra laimingas atsitiktinumas. Lyg tereikėtų nusičiaudėti ir meilės romanas jau guli ant stalo.
- Taip pat būna žmonių, kurie elgiasi, lyg abu žinotume kokį slaptą pokštą: po pašnekesio apie meną ar politiką sužinoję, kad rašau optimistišką moterų literatūrą, jie mesteli: „Kok tik nepadarysi, kad apmokėtum sąskaitas, tiesa?“, kone meldami mane patvirtinti prielaidą, kad aš *nenoriu* rašyti knygų apie moteris ar meilę.
- Atrodo, nė vienos neturime, – pasakė Pitė, pakėlusį akis nuo ekrano. – Bet žinai ką? Tuo pat užsakysiu.
- Būtų puiku, – pasakiau. – Ir gal vasaros pabaigoje susirenkime knygyne susitikimą su skaitytojais?

* Žaliosiomis beretėmis vadinami JAV specialiuųjų pajėgų kariai.

** *Posy* (angl.) – gėlių puokštelė.

Pitė aiktelėjo ir sugriebė man už rankos.

– Puiki mintis, Dženuare Endrius! Turėtum ateiti pas mus į *knygų klubą*. Visos labai apsidžiaugtume. Tai puikus būdas įsilieti į bendruomenę. Jis vyksta pirmadieniais. Ar tu laisva pirmadienį? Rytoj?

Mintyse vėl išgirdau Anją, sakančią: „Žinai, kas išgarsino romaną „Mergina traukinį“? Knygų klubai.“

Tai pareikalautų didelių pastangų, bet Pitė man patinka.

– Pirmadienis tinka.

– Nuo-sta-bu! Atsiųsiu tau savo adresą. Septintą valandą. Bus daug gėrimų ir labai smagu. – Ji išėmė iš stalčiaus vizitinę kortelę ir prekystaliu pastūmė man. – Tu naudojiesi elektroniniu paštu, ar ne?

– Nuolatos.

Pitė dar plačiau išsišiepė.

– Tai brūkštelėk man ir aš parašysiu visas smulkmenas dėl rytojaus.

Pažadėjau parašyti, o apsisukusi eiti vos nenugrioviau knygų stendo. Jų piramidė sudrebėjo, ir kol aš įsitempusi laukiau, kada ši subyrės, supratau, kad ji pastatyta iš to paties romano egzempliorių su lipdukais SU AUTORIAUS PARAŠU.

Iš nuostabos mano nugara nubėgo šurpas.

Nespalvotame abstraktaus stiliaus viršelyje, po raudonomis, kamuotomis antraštės „Pranašai“ raidėmis, buvo išraitytas jo vardas. Galvoje mintis vijo mintį, lyg virstant domino kaladėlių eilei, ir aš viską supratau. Nenorėjau ištarti jo vardo balsu, bet gali būti, kad išsprūdo.

Tuo pat metu sutilindžiavo knygyno durų varpelis ir pakėlusį akis pamačiau jį. Gelsva oda. Peilio aštrumo skruostikauliai. Perkreipta burna ir kimus balsas, kurio niekada

nepamiršiu. Pasišiaušę tamsūs plaukai, kuriuos be vargo įsi-
vaizdavau su fluorescencinės šviesos aureole.

Augustas Everetas. Universitete pažinojau jį kaip Gasą.

– Everetai! – meiliai nuo prekystalio pakvietė Pitė.

Mano kaimynas Niurzga.

Pasielgiau taip, kaip pasielgtų bet kuri protinga, suaugusi
moteris, išvydusi savo studijų laikų varžovą ir naująjį kaimyną.
Nėriau už artimiausios knygų lentynos.

Burna

Kuo studijuojant mane labiausiai užkniso konkurencija su Gasu Everetu? Gal tuo, kad jis net nenutuokė apie mūsų konkurenciją. Buvo trejais metais vyresnis, metęs mokyklą, o brandos egzaminus išsilaikęs po kelerių metų, kuriuos praleido dirbdamas tikrų tikriausiu duobkasiu. Žinojau tai, nes visi jo per pirmąjį semestrą pateikti tekstai buvo iš kolekcijos apie kapines, kuriose dirbo.

Visi, lankantys kūrybinio rašymo kursą, įkinkė savo vaizduotę (ir vaikystės prisiminimus: paskutinę akimirką laimėtos futbolo varžybos, kivrčiai su tėvais, kelionės automobiliu su draugais), o Gasas Everetas rašė apie aštuonis gedinčių našlių tipus ir analizavo antkapių įrašus – dažniausiai pasitaikančius, juokingiausius ir subtiliai bylojančius apie įtemptus mirusiojo santykius su žmogumi, sumokėjusiu už antkapį.

Gasas, kaip ir aš, galėjo studijuoti Mičigano universitete tik gavęs keletą stipendijų, bet nežinia, kaip jam tai pavyko, nes jis nesportavo ir teoriškai nebuvo baigęs mokyklos. Vienintelis paaiškinimas – neįtikėtina gerai rašė.

O visų blogiausia, kad Gasas Everetas buvo absurdiškai, siutinamai išvaizdus. Tačiau jo grožis nebuvo universalus, kokio ilgainiui imi nepastebėti, nes jis pernelyg akivaizdus. Gasas spinduliavo kažką, kas be galo traukia. Aišku, jis buvo aukštas,

palyginti su vidutinio ūgio vyrais, lieknas ir raumeningas kaip žmogus, kuris nuolat juda, bet niekada nesportuoja – tingus, bet geros formos, už kurią turėtų dėkoti ne geriems įpročiams, o genams ir nerimastingam būdai, – bet jis traukė dar kažkuo.

Turbūt savo kalba, judesiais ir tuo, kaip į viską žiūri. Ne, ne savo požiūriu į pasaulį, o tiesiogine prasme – kaip žiūri į aplinką sutelkęs dėmesį: tada atrodo, kad jo akys patamsėja ir išsiplečia, o tarp antakių, virš nosies su skeltu galiuku, įsirežia raukšlė.

Ką jau kalbėti apie kreivą šypseną, kurią apskritai reikėtų uždrausti įstatymu.

Prieš mesdama Mičigano universitetą ir įsidarbindama *au pair* (šį užsiėmimą beregint metė), Šadė kas kartą mums vakarieniaujant prašydavo, kad papasakočiau apie Seksualųjį Blogiuką Gasą, retkarčiais vadindavome jį tiesiog SBG. Aš buvau lengvai apsvaigusi nuo SBG ir jo prozos.

Iki pirmą kartą pasikalbėjome per paskaitą. Dalinau savo naujausio apsakymo, kurį ketinome aptarti, kopijas, o kai padaviau Gasui, jis pažvelgė man tiesiai į akis ir pasakė:

– Leisk atspėti – visi ilgai ir laimingai gyveno. Ir *vėl*.

Tuo metu dar nerašiau meilės romanų – savo pomėgį *skaityti* meilės romanus pastebėjau tik po poros metų, kai mama sužinojo, kad vėl susirgo, ir man reikėjo kaip nors prasi-
blaškyti, – bet jau tada *romantiškai* rašiau apie *gražų pasaulį*, kuriame niekas nevyksta be priežasties, kuriame svarbiausia meilė ir žmogiškasis ryšys.

Tąkart Gasas Everetas pažvelgė į mane tuo tamsėjančiu ir gilėjančiu žvilgsniu, lyg siurbdamas į savo smegeninę visą informaciją, ir padarė išvadą, kad tesu balionėlis, vertas susprogdinti.